

מבוא קצר במדת האפשר

מה בדיוק רציתי להגיד? אה כן, נזכרתי. הספור שאני רוצה לספר לכם הפעם הוא ספור מוזר. ראשית הוא מוזר כי הוא מוזר, ושנית הוא באמת קרה. הוא פרסם בעתון לפני חצי שנה בערך.

"אהה, אתם חושבים לעצמכם ומסננים דרך השנים:
"אהה, קסטנר גנב ספור!"
בכלל לא!

ארכו של הספור בעתון, הִיה לְכֹל הַיּוֹתֵר עֶשְׂרִים שׁוּרוֹת. עד כְּדִי כֵּךְ הִיָּה קָצֵר שְׁמַעַט אֲנָשִׁים קָרְאוּ אוֹתוֹ. זֶה הִיָּתָה יְדִיעָה וְבָה הִיָּה כְּתוּב בְּסֵךְ הַכֹּל שֶׁבַת־אֲרִיךְ כְּזֶה וְכִזֶּה קָרָה בְּבִרְלִין כֵּךְ וְכֵךְ. מִיָּד נִטְלָתִי מִסְפָּרִים, גִּזְרָתִי אֶת הַיְדִיעָה וְשַׁמְתִּי אוֹתָהּ בְּתַבַּת הַמּוֹזָרִיוֹת. אֶת תַּבַּת הַמּוֹזָרִיוֹת הַכִּינָה בְּעִבּוּרֵי רוֹת. עַל הַמְכָסָה רוֹאִים רַפְּבֶת עִם גְּלָגְלִים בְּצַבֵּעַ אָדָם מְפוֹצֵץ, לִידָה נֶצְבִים שְׁנַי עֲצִים בִּירֶךְ כְּהָה וּמַעְלֵיהֶם שְׁטִים שְׁלֶשֶׁה עֲנָנִים לְבָנִים, עֲגָלִים כְּמוֹ כְּדוּרֵי שְׁלֵג, וְכֹל זֶה מְנִירוֹת כֶּסֶף, נֶהָדָר. הַסְפּוֹר לֹא עוֹרֵר תְּשׁוּמַת לֵב מִיַּחַדָּת אֲצֵל מַעַט הַמְבַגְרִים שֶׁקָּרְאוּ אוֹתוֹ. עֲבוּרֶם הִיָּתָה הַיְדִיעָה עֲשׂוּיָה עַץ. מַה זֹאת אוֹמֶרֶת עֲשׂוּיָה עַץ? אֲנִי מֵתְכוּן לָזֶה:
כְּשִׁילֵד קָטָן מוֹצִיא מֵתַחַת לְתַנּוּר הָעֲצִים בּוֹל עַץ קָטָן

ואומר לו "דנדיגידן, או דיו, או הויסה" העץ הופך לסוס. סוס חי ואמתי. וכשאחיו הגדול מסתכל על חתיכת העץ ומטלטל את ראשו ואומר "זה הרי לא סוס, אתה פשוט חמור," זה בכלל לא משנה את העבדות. ועם הידיעה בעתון זה היה בדיוק ככה. האנשים האחרים חשבו: נו, אז זו ידיעה של עשרים שורות. אבל אני לחשתי את מלות הקסם "הוקוס-פוקוס" ונעשה ממנה ספר.

ספרתי לכם את כל זה מסבה אחת מסימת מאד. כשאטה כותב ספורים שואלים אותך לעתים קרובות: "הי אתה. מה שכתבת, זה באמת קרה?" במיוחד ילדים רוצים לדעת זאת תמיד. ואז אתה עומד עם הראש הגדול שלך ומגרד בזקנקן. חלק ממה שקרה בספורים כמובן באמת קרה, אבל הכל? הרי אדם לא מתרוצץ לו אחרי אנשים עם פנקס ורושם בדיוק נמרץ את כל מה שהם עושים ומדברים! חוץ מזה, בזמן שקורים לך דברים, אתה עוד לא יודע שתכתב עליהם! זה הרי ברור. לא?

אבל אז נעמדים להם קוראים רבים, גדולים כקטנים, בפשוט רגלים ומצהירים: "אבל אדוני הנכבד, אם אתה כותב לנו משהו שלא קרה, אנחנו בכלל נשאר אדישים וקרים כמו קרח!" ולכך אני רוצה לענות: זה לא משנה אם הספור קרה או לא קרה. העקר שהוא אמתי! ספור הוא

אֲמַתִּי אִם הוּא יְכוּל הִיָּה לְקָרוֹת בְּדִיוֹק כְּפִי שְׁמִסְפָּרִים
אוֹתוֹ. אֵת זֶה הַבְּנֵתָם? אִם הַבְּנֵתָם אֵת זֶה, הֲרִי הַבְּנֵתָם כָּלֵל
חֶשׁוֹב מְאֹד בְּאֲמֵנוֹת. וְאִם לֹא הַבְּנֵתָם, זֶה גַם לֹא נוֹרָא.
וּבְכַךְ נִגְמַרְתְּ הַהִקְדָּמָה. בְּשָׁעָה טוֹבָה.

אֲנִי יוֹדֵעַ מֵתוֹךְ נִסְיוֹן שֵׁשׁ יְלָדִים שְׁקוֹרָאִים בְּרִצּוֹן רַב
הַהֲרוּרִים כְּאֵלֶּה כְּמוֹ הַעֲנִיָּן עִם הָעֶץ וְהַסּוּס אוֹ הָאֲמַת
וְהַסְּפוּר הָאֲמַתִּי. יְלָדִים אַחֲרִים הָיוּ מְעַדִּיפִים לְאָכֵל רַק
דִּיסָה בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשָׁה יָמִים וְלֹא לְהַתְעַסֵּק בְּעֵינַיִם מְרַכְבִּים
שְׁכָאֵלֶּה. הֵם דוֹאֲגִים שְׂאוּלֵי הַמַּח הַקָּטָן וְהַנְּחַמָּד שְׁלֵהֶם
יִקְבַּל קִמְטִים. מַה לַעֲשׂוֹת? יֵשׁ לִי רַעִיוֹן. אֲנִי אֲאַסֶּף אֵת כָּל
מַה שְׁקָשׁוּר בַּמַּחֲשָׁבוֹת בְּסִפְרֵי הַזֶּה וְאֶעֱשֶׂה מֵהֵן קִטְעִים
קְצָרִים, וְאֲנִי אֲבַקֵּשׁ מֵהָאִישׁ שְׂמַדְפִּים אֵת הַסִּפְרֵי לְהַדְפִּים
אֵת הַהֲרוּרִים הָאֵלֶּה בְּאוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת מֵאֲשֶׁר אֵת הַסְּפוּר.
אֵת הַהֲרוּרִים הוּא יְדַפֵּס בְּאוֹתָן אוֹתִיּוֹת שְׁבֵהֵן מְדַפְּסֵת
הַהִקְדָּמָה שְׂאֲתֶם קוֹרָאִים עִכְשָׁיו. כִּךְ שְׂאֲתֶם רוֹאִים
מִשֶּׁהוּ שְׂמַדְפֵס בְּאוֹתִיּוֹת כְּאֵלֶּה שְׂמֵנוֹת, אֲתֶם יְכוּלִים לְדַלֵּג
עָלָיו כְּאֵלוֹ לֹא הִיָּה כְּתוֹב כָּלֵל. מוֹבָן? אֲנִי מְקוּהָ שְׂאֲתֶם
מְנִידִים עִכְשָׁיו בְּרִאשֵׁיכֶם בְּהַבְּנָה.

מַה עוֹד רְצִיתִי לְהַגִּיד? אַה כֵּן, נִזְכַּרְתִּי. רְצִיתִי לְהַגִּיד:
עִכְשָׁיו הַסְּפוּר יְכוּל לְהַתְחִיל.

פרק ראשון

פצפנת מציגה הצגות

כְּשֶׁהָאָדוֹן הַמְנַהֵל פּוֹגֵה חֲזֹר הַבֵּיתָה בְּצִהְרִים, הוּא נִשְׂאֵר תְּקוּעַ
בְּמִקוּמוֹ כְּאִלּוּ הִצְמִיחַ שְׂרָשִׁים וּבָקָה כְּמֵאֲבֹן אֶל תּוֹךְ חֲדָר
הַמְּגוּרִים. שָׁם עֲמְדָה פִּצְפֻנַת בְּתוֹ, פְּנִיָּה אֶל הַקִּיר, קִדָּה לְלֹא
הֶרֶף וְתוֹךְ כְּדִי כֶּה יִבְכֶּה. אוּלַי יֵשׁ לָהּ כְּאֲבִי בְּטוֹן? כֶּה חֲשֵׁב
לְעֲצָמוֹ, אֲבָל עֲצָר אֶת נְשִׁימָתוֹ וְעִמָּד לְלֹא נוֹעַ. פִּצְפֻנַת הוֹשִׁיטָה
אֶת יָדֶיהָ לְעֵבֶר הַקִּיר הַמְּכֻסָּה בְּטַפְטִים מְכֻסָּפִים, קִדָּה וְאִמְרָה
בְּקוֹל רוֹטֹט: "גִּפְרוּרִים, קִנּוּ גִפְרוּרִים, גְּבִירוּתִי וְרַבּוּתִי."

לִיד פִּצְפֻנַת יָשֵׁב פִּיפְקָה, כְּלָב הַתַּחַשׁ הַקָּטָן וְהַחֹם שֶׁל
הַיְלָדָה, הִטָּה אֶת רֹאשׁוֹ, הִתְפַּלֵּא וְטַפַּח בְּזַנְבוֹ בְּקֶצֶב. פִּצְפֻנַת
קִרְאָה בְּקוֹל מִתְבַּכֵּי: "רַחֲמוּ עָלֵינוּ, אֲנַחְנוּ אֲנָשִׁים עֲנִיִּים, רַק
עֲשֵׂרָה פְּנִיגַת הַקּוֹפְסָה." פִּיפְקָה הַכְּלָב הִתְחִיל לְהִתְגַּרְדּ מֵאַחֲרֵי
אֲזוּנוֹ. כִּנְרָאָה חֲשֵׁב שֶׁהִמְחִיר גְּבֵה מְדִי אוֹ שֶׁהִצְטָעַר שֶׁאֵין אֲצִלוֹ
כֶּסֶף.

פִּצְפֻנַת הַרִימָה אֶת יָדֶיהָ לַגְּבֵה, קִדָּה וּמְלַמְלָה: "אִמָּא עוֹרֵת
לְגַמְרִי, וְכָל כֶּה צְעִירָה. שְׁלֵשׁ קוֹפְסָאוֹת עֲשָׂרִים וְחֲמֵשֶׁה פְּנִיגַת.
יְבָרַךְ אוֹתָךְ אֱלֹהִים, גְּבִירְתִּי הִיִּקְרָה!" כִּנְרָאָה קִנָּה מִמְּנַה הַקִּיר
שְׁלֵשׁ קוֹפְסָאוֹת.

פּפּפּפּת עמדה ליד הקיר וקדה קדות

מר פוגה צחק בקול. דבר כזה עוד לא קרה לו. הנה עומדת
הבת שלו בחדר שעלה שלשת אלפים מרק, ומבקשת נדבות
מהטפטים. כשפצפנת שמעה קול צחוק, היא נבהלה
והסתובבה, וכשראתה את אביה הסתלקה בריצה. פיפקה דלג
אחריה כמי שהדבר לא נוגע לו כלל.

“הכל בסדר אצלכם?” שאל האב, אבל לא קבל תשובה.
הוא עשה אחורה פנה והלך לחדר העבודה שלו. על השלחן
היו עתונים ומכתבים. הוא שקע עמק בתוך פורסת העור,
הצית לעצמו סיגר והחל לקרא.

לפצפנת קראו בעצם לואיזה, אבל בגלל שבשנותיה
קראשונות סרבה לגדל, קראו לה פצפנת. גם עכשו קראו לה
כה למרות שכבר מזמן היא הולכת לבית הספר והיא כבר
בכלל לא קטנה. אביה, מר פוגה, היה מנהל בחברה ליצור
מקלות הליכה. הוא הרויח הרבה כסף וגם היתה לו הרבה
עבודה. לאשתו, אמא של פצפנת, היתה דעה אחרת. היא
חשבה שהיא מרויח מעט מדי וכי הוא עובד יותר מדי. על כן
היא אמר תמיד: “בענינים האלה נשים כלל לא מבינות.” אבל
את זה היא לא היתה מוכנה לקבל.

הם גרו בדירה גדולה, לא הרחק מגדת הנקה שליד בית
הנבחרים – ה'ריכסטג'. בדירה היו עשרה חדרים והיא היתה

כָּל כֶּה גְדוּלָה עַד שְׁכַאֲשֶׁר הִגִּיעָה חֲזָרָה פְּצַפְנֵת לְחֻדְרָה אַחֲרֵי
הָאֶכֶל, עַל פִּי רַב כִּבֵּר הֵיטָה שׁוֹב רְעֵבָה. כָּל כֶּה אַרְבָּה הֵיטָה
הַדְרָה!

אם אֲנַחְנוּ כִּבֵּר מְדַבְּרִים עַל אֶכֶל: מֵר פּוֹגָה הִיָּה רְעֵב. הוּא
צִלְצֵל. בְּרֻטָה הַמְשַׁרְתֵת הַשְּׂמֵנָה נִכְנָסָה. "אֲנִי צָרִיךְ לְגֹועַ
בְּרְעֵב?" הוּא שָׁאל מִתְכַּעֵס.

"אֲנִי מְנִיחָה שְׁלֵא," אָמְרָה בְּרֻטָה, "אֲבָל הַגְּבֻרָת הַנִּכְבָּדָה
עוֹד בְּעִיר, וְאֲנִי חֲשַׁבְתִּי..."

מֵר פּוֹגָה קָם מִמְקוֹמוֹ. "אִם עוֹד פְּעַם תַּחֲשָׁבֵי, לֹא תִקְבְּלִי
מִחֵר אֶת חִפְשֵׁתְךָ," הוּא אָמַר. "קְדִימָה! אֶכֶל! תִּקְרְאִי לְמִטְפֵּלֵת
וְלִילִידָה." בְּרֻטָה הַשְּׂמֵנָה נִכְנָסָה לַפְעֵלָה וְהַתְגַּלְגְּלָה דְרָךְ הַדְּלֵת.

מֵר פּוֹגָה הִיָּה הָרֵאשׁוֹן בְּחֻדְרָה הָאֶכֶל. הוּא נָטַל לְפִיו גְּלוּלָה,
עוּהָ אֶת פְּרֻצוֹפוֹ וְשָׁתָה מִיָּם. הוּא בָּלַע גְּלוּלוֹת בְּכָל הַזְדַּמְנוֹת.
לְפָנָי הָאֶכֶל, אַחֲרֵי הָאֶכֶל, לְפָנָי שֶׁהֵלֵךְ לִישׁוֹ, אַחֲרֵי שֶׁהִתְעוֹרַר,
לְפַעְעָמִים הָיוּ אֵלֶּה גְּלוּלוֹת עֲגָלוֹת וְלְפַעְעָמִים כְּדוּרִים, לְפַעְעָמִים
מְרַבְּעִים. אֲפָשֶׁר הִיָּה לְחַשֵּׁב שֶׁהוּא נִהְיָה מְזָה. אֲבָל זֶה הִיָּה
בְּגִלְלַת הַקְּבָה שְׁלוֹ.

וְאִזּוֹ הוֹפִיעָה הָעֵלְמָה אֲנֻדְכָט. הָעֵלְמָה אֲנֻדְכָט הֵיטָה
הַמְטְפֵּלֵת. הִיא הֵיטָה גְבוּהָה מְאֹד, רְזָה מְאֹד וּמְשַׁצֵּת מְאֹד.
"אֶת 'זוֹתִי' טָבְלוּ בְּאִמְבִּטְיוֹת חֲמוֹת מְדִי כִּשְׁהֵיטָה יְלִידָה," כָּה

אמרה תמיד ברטה השמנה. גם כך לא סבלו השתים זו את זו.

קדם, כשאצל פוגה עוד לא הייתה העלמה והיתה רק המטפלת קתה, ישבה פצפנת תמיד אצל קתה וברטה במטבח. הן קלפו בצלים וברטה תמיד הלכה עם פצפנת לקניות וספרה לה על אחיה שחי באמריקה. פצפנת הייתה תמיד בריאה ועליזה, ולא הייתה כל כך חזרת כמו עכשו מאז שאנדכט המטרפת בבית.

“הבת שלי נראית חזרת, אמר מר פוגה מדאג, את לא חושבת כך?”

“לא, השיבה העלמה אנדכט. ברטה הביאה את המרק וצחקה. העלמה אנדכט לכסנה מבט אל המשרתת. “מה את צוחקת צחוק טפשי כזה?” שאל בעל הבית והרים והוריד את כף המרק מהצלחת אל פיו, כאלו משלמים לו לפי התנועות. אבל פתאם הוא הפיל את הכף אל תוך המרק, הצמיד את מפית הבד אל פיו והחל להשתנק. הוא השתעל נוראות והצביע לעבר הדלת. שם עמדה פצפנת. אבל, אלהים ישמר, איך שהיא נראתה.

היא לבשה את החלוק של אביה ומתחתיו דחפה פריית עד שנראתה כמו קנקן תה מעגל. הרגלים הרזות שלה, שבצבצו מתחת לחלוק, נראו כמו מקלות של מתופף, על ראשה

הַתְּנַדְנָד הַכּוֹבֵעַ שֶׁבְּרֹטָה חוֹבֶשֶׁת בְּיָמֵי חַג. זֶה הָיָה דָבָר מִקְּסִים
עָשׂוּי קֶשׁ צְבָעוֹנִי. בְּיַד אַחַת הַחֲזִיקָה פְּצָפְנֵת אֶת הַמַּעְרוֹף
וּמְטָרִיהַ פְּתוּחָה וּבִגְדָה הַשְּׂנִיָּה הַחֲזִיקָה חוּט שְׂאֲלִיו הִיָּתָה
קְשׁוּרָה מִחֶבֶת, וּבְמַחֲבֵת שֶׁהַתְּנַדְנָדָה בְּעַקְבוֹת הַיְלָדָה יָשָׁב לוֹ
כְּלָב הַתַּחַשׁ פִּיפְקָה וְקָמַט אֶת מִצְחוֹ.

אַגַּב, הוּא לֹא קָמַט אֶת מִצְחוֹ מְרַב דְּאָגוֹת, אֲלֵא מְשׁוּם שֶׁהָיָה
לוֹ פְּשׁוּט יוֹתֵר מְדִי עוֹר עַל הָרֵאשׁ וּמְשׁוּם שֶׁהַעוֹר לֹא יָדַע מַה
לַעֲשׂוֹת עִם עֲצָמוֹ, אֲזִי הוּא עָשָׂה לַעֲצָמוֹ תִּלְתָּלִים.

פְּצָפְנֵת עָשְׂתָה סְבוּב אֶחָד מִסְבִּיב לְשִׁלְחוֹ, נְעַמְדָה לִפְנֵי
אָבִיהָ, בְּחִנָּה אוֹתוֹ בְּקַפִּידָה וְשִׂאֵלָה אוֹתוֹ בְּרָצִינּוֹת: "אֲנִי יְכוּלָה
לִרְאוֹת אֶת פְּרָטִים הַנְּסִיעָה שְׁלָךְ?"

"לֹא", אָמַר הָאֵב, "אֵינְךָ מַכִּירָה אוֹתִי? אֲנִי הָרִי שֶׁר
הַתַּחְבוּרָה."

"אֵהָה", כִּף אָמְרָה.

הַעֲלָמָה אֲנִדְכֹּט קָמָה מִמְּקוֹמָהּ, תִּפְשָׂה אֶת פְּצָפְנֵת בְּצוּאָרוֹן
וּפְרָקָה אוֹתָהּ מִן הָאֲבִיזָרִים עַד שֶׁנִּרְאָתָה שׁוּב כְּיְלָדָה נוֹרְמָלִית.
בְּרֹטָה הַשְּׂמִנָּה לְקַחָה אֶת הַתַּחֲפֹשֶׁת וְהַמְטָרִיהַ עִם הַמַּעְרוֹף
וּנְשִׂאָה אוֹתָם הַחוּצָה. גַּם כִּשְׁהִיָּתָה בְּמַטְבֵּחַ, עֲדִין צָחָקָה. אֲפֹשֶׁר
הָיָה לְשִׁמְעַע זֹאת בְּבִירוֹר.

"אֵיךְ הָיָה בְּבִית הַסֶּפֶר?" שָׂאֵל הָאֵב, וְהָיֹת שֶׁפְּצָפְנֵת לֹא
עָנְתָה אֲלֵא עָשְׂתָה גְלִים בְּמָרְק, הַמְשִׁיף מִיָּד וְשִׂאֵל: "כִּמָּה זֶה
שֶׁלֶשׁ כְּפוֹל שְׂמוֹנָה?"

“שֶׁלֶשׁ כְּפוּל שְׁמוֹנֶה, שְׁלֹשׁ כְּפוּל שְׁמוֹנֶה זֶה כְּמוֹ מֵאָה וְעֶשְׂרִים חֲלָקֵי חֵמֶשׁ,” הִיא אָמְרָה. הַמְנַהֵל פּוֹגֵה כְּבָר לֹא הִתְפַּלֵּא עַל כָּלוּם. הוּא חָשַׁב בְּסוּד וּבְגִלְל שֶׁהִחְשָׁבוֹן הָיָה נְכוּן הוּא הִמְשִׁיךְ לֵאכֹל. פִּיפְקָה טַפְס עַל כֶּסֶף רִיק, הִשְׁעִין אֶת כְּפוּתָיו הַקְדָּמִיּוֹת עַל הַשְּׁלֶחַן וּבִדַּק בְּמִצַּח מְקַמֵּט שְׁכָלָם אוֹכְלִים מָרָק. הוּא נִרְאָה כְּאִלוֹ הוּא רוֹצֵה לְנָאֵם. בְּרִטָּה הִבִּיָּאה עוֹף עִם אֲרוֹז וְטַפְקָה לְכָלֵב עַל אַחוֹרָיו. הוּא הִבִּין אֶת הָעֲנָנִין לֹא נְכוּן וְטַפְס כָּל כָּלוֹ עַל הַשְּׁלֶחַן. פְּצָפְנַת הוֹרִידָה אוֹתוֹ לְרִצְפָּה וְאָמְרָה, “הִכִּי הֵייתִי רוֹצֵה לְהִיּוֹת תְּאוֹמָה.”

הָאֵב מִשֶּׁר בְּכַתְּפָיו בְּצַעַר.

“זֶה הָיָה יָכוֹל לְהִיּוֹת נְהַדָּר,” אָמְרָה הִילְדָּה. הֵינִינוּ הוֹלְכוֹת שְׁתִּינּוּ לְבוֹשׁוֹת בְּאוֹתָם בְּגָדִים, וְהָיָה לָנוּ אוֹתוֹ צָבַע שְׁעָר וְאוֹתוֹ מְסַפֵּר נְעֵלִים וְאוֹתָם, אוֹתָם פְּרָצוּפִים.”

“נוּ, וְאִזּוֹ?” שְׁאַלָה הָעֵלְמָה אֲנִידְכֵּט.

פְּצָפְנַת גְּנָחָה מְרַב עֵנֵג, כְּאִשֶּׁר דְּמִינָה לְעִצְמָה אֶת הָעֲנָנִין עִם הַתְּאוֹמָה. “אִף אֶחָד לֹא הָיָה יוֹדֵעַ מִי אֲנִי וּמִי הִיא. וּכְשֶׁהָיוּ חוֹשְׁבִים שְׂזוֹ אֲנִי, זֶה הָיְתָה הִיא. וּכְשֶׁהָיוּ חוֹשְׁבִים שְׂזוֹ הָיְתָה הִיא, זֶה הֵייתִי אֲנִי. אַךְ, זֶה הָיָה גָּדוֹל.”

“אִי אֶפְשֶׁר הָיָה לְסַבֵּל אֶת זֶה,” אָמַר הָאֵב.

“וּכְשֶׁהַמּוֹרָה הָיְתָה קוֹרֵאת ‘לוֹאִיזָה’, הֵייתִי קְמָה וְאוֹמְרַת ‘לֹא, אֲנִי הַשְּׁנִיָּה’, וְאִזּוֹ הָיְתָה הַמּוֹרָה אוֹמְרַת ‘לְשִׁבֶת’ וְקוֹרֵאת לְשִׁנְיָה וְצוֹעֶקֶת ‘לָמָּה אַתָּה לֹא קְמָה, לוֹאִיזָה’, וְהַשְּׁנִיָּה הָיְתָה אוֹמְרַת, ‘אֲנִי הָרִי קְרָלִינְכוֹ’, וְאַחֲרֵי שְׁלִשָּׁה יָמִים הָיְתָה הַמּוֹרָה

מקבלת צויות וְהִיוּ שׁוֹלְחִים אוֹתָהּ לְנוֹחַ בְּבֵית הַכְּרָאָה
וְאֵנְחָנוּ הֵינּוּ מְקַבְּלִים חֶפְשָׁה.
”תְּאוּמִים נִרְאִים בְּדֶרֶךְ כָּל שׁוֹנִים מְאֹד זֶה מִזֶּה,” טַעֲנָה
הַעֲלָמָה אֲנֹדֶכֶט.

”קַרְלִינְכוּ וְאֲנִי לֹא,” הִתְנַגְּדָה לְדֹכְרִיָּה פִּצְפֹּנֶת. ”דְּמִיוֹן כֶּזֶה
לֹא רָאִיתִם. אֲפִלּוּ הַמְּנַהֵל לֹא יָכוֹל הִיָּה לְהַבְדִּיל בֵּינֵינוּ.” הַמְּנַהֵל
הִיָּה אֲבִיָּה.

”מִסְפִּיקָה לִי אַחַת כְּמוֹהָ,” אָמַר הַמְּנַהֵל וְלָקַח לְעֲצוּמוֹ תּוֹסֶפֶת
עוֹף.

”מַה יֵּשׁ לָהּ נֶגֶד קַרְלִינְכוּ?” שְׁאַלָה פִּצְפֹּנֶת.

”לוֹאִיזָה!” הוּא קָרָא בְּקוֹל. וּכְשֶׁהוּא קָרָא ‘לוֹאִיזָה,’ הִיָּה
זֶה סִימָן שֶׁעֲכָשׁוּ מְצִיטִים אוֹ שֶׁהוּא מַחְטִיף לָהּ סְטִירָה. אָז
פִּצְפֹּנֶת שִׁתְקָה וְאָכְלָה עוֹף עִם אֲרוֹז וּמְדֵי פַעַם עֲשָׂתָה בְּסִתָּר
פְּרָצוּפִים לְפִיפְקָה שֶׁיֵּשֶׁב לַיְדָה, עַד שֶׁהוּא הִתְנַעַר מֵרַב זִנְעָה
וְטָס לְמִטְבָּח.

כְּשֶׁאָכְלוּ אֶת הַלֶּפֶתוֹ, הִגִּיעָה גְבֻרַת פּוֹגָה. אֲמַנֵּם הִיא הִיָּתָה
מְאֹד נַחֲמָדָה, אֲבָל בֵּינֵינוּ, הִיא הִיָּתָה גַם דֵּי בְּלִתֵּי נִסְבָּלַת. בְּרֻטָּה,
הַמְשַׁרְרֶת, אֲמָרָה פַעַם לְחֻבְרָה שְׁלֵה, ”לְגֻבְרַת שְׁלֵי הִיָּה צְרִיָּה
לְהַצְלִיף פַעַם בְּסִמְרֻטוֹ רְטֹב. יֵשׁ לָהּ יְלָדָה כּוֹז מְתוֹקָה וּבַעַל
כֶּזֶה מְקַסִּים, אֲבָל אֶת חוֹשֶׁבֶת שֶׁהִיא דוֹאֲגָת לְשָׁנִים הָאֵלֶּה?
כְּלוּם. כָּל הַיּוֹם הִיא מְסֻתּוֹבֶבֶת בְּעִיר, קוֹנָה, מַחְלִיפָה, הוֹלֶכֶת
לְמִסְבוֹת תֵּה שֶׁל אַחֲרֵי הַצְּהָרִים וְלְתַצּוּגוֹת אֶפְנָה וּבְעָרֵב צְרִיָּה
בַּעֲלָה הַמְּסַכֵּן עוֹד לְצַלֵּעַ אַחֲרֶיהָ. מְרוֹצִים, תִּיאֲטֻרוּ, קוֹלְנוֹעַ,

נְשָׁפִים. כָּל הַזְּמַן יֵשׁ לָהּ עֲנִינִים. הַבֵּיתָה הִיא כְּבֹר בְּכָל־לֹא
מְגִיעָה. אָבֵל יֵשׁ בְּנֵה גַם מִשְׁהוּ טוֹב.”

גְּבֵרֶת פּוֹגָה הַתִּישְׁבָה וְעָשְׂתָה אֶת עֲצָמָה נְעִלְבֶת. בְּעֲצָם,
הִיא הֵיטָה צְרִיכָה לְהַתְנַצֵּל עַל כֶּה שֶׁהִגִיעָה כָּל כֶּה מְאַחֵר. אָבֵל
בְּמִקּוּם זֶה הִיא עָשְׂתָה אֶת עֲצָמָה נְעִלְבֶת כִּי לֹא חָכוּ לָהּ עַם
הָאֵל. מֵר פּוֹגָה שׁוֹב נָטַל טְבִלְיוֹת, הַפְעַם מְרַבְּעוֹת, עוֹהָ אֶת
פְּרָצוּפוֹ וּבָלַע אוֹתָן עִם מַיִם.

”לֹא תִשְׁכַּח שֶׁהָעֶרֶב אֲנַחְנוּ מְזֻמְנִים לְקוֹנְסוֹל הַכְּלָלִי
אוֹלְרִיָה, אָמְרָה אֲשֶׁתּוֹ.

”לֹא.”

”הָעוֹף קָר לְגַמְרִי,“ הִיא אָמְרָה.

”כֵּן,“ אָמְרָה בְּרָטָה.

”יֵשׁ לְפַצְפַּנֵּת שְׁעוּרִים?“ הִיא שְׁאַלָה.

”לֹא,“ אָמְרָה הָעֵלְמָה אַנְדֹכְט.

”יְלֵדָה, הָרִי אַחַת הַשָּׁנִים שְׁלָהּ רוֹפֶפֶת,“ הִיא אָמְרָה.

”כֵּן“ עָנְתָה פְּצַפְנֵת.

מֵר פּוֹגָה קָם מִן הַשִּׁלְחָן. ”אֲנִי כְּבֹר בְּכָל־לֹא זוֹכֵר אִיךָ נִרְאָה

אֲצִלְנוּ הַבֵּית בְּעֶרְבִים.”

”אֲתָמוֹל אָפְלוּ לֹא הוֹצֵאנוּ אֶת הָאֵף הַחוּצָה,“ הַשִּׁיבָה לוֹ

אֲשֶׁתּוֹ.

”אָבֵל הַבְּרִיקְמָנִים הָיוּ אֲצִלְנוּ,“ הוּא אָמַר, ”וְגַם הַשָּׁרְמִים

וְהַדִּיטְרִיכִים. כָּל הַבֵּית הַזֶּה הִפָּךְ לְמוֹעֵדוֹן וְהַמוֹעֵדוֹן הִיָּה מְלֵא

לְגַמְרִי.”

“היינו אֶתְמוֹל בְּבֵית, אוֹ לֹא הֵינּוּ אֶתְמוֹל בְּבֵית,” הִיא שָׁאַלָה אוֹתוֹ בְּתַקִּיפּוֹת וְחִכְתָּה בְּמַתַּח לְתִשׁוּבָה. מִפְּאֵת הַזְּהִירוֹת לֹא עָנָה לָהּ הַמְּנַהֵל פּוֹגָה וְהִלָּךְ לְחֹדֶר הָעֵבֹדָה. פְּצַפְנַת הִלְכָה אַחֲרָיו וְהִתִּישְׁבָה לְצִדּוֹ בְּכוֹרֶסֶת הָעוֹר הַגְּדוּלָה. שָׁם הָיָה מְקוֹם לְשִׁנְיָהֶם. “הֲשֵׁן רוֹפְפֶת?” הוּא שָׁאַל, “זֶה כּוֹאֵב?”

“מָה פִּתְאוֹם,” הִיא אָמְרָה. “בְּהִזְדַּמְּנוֹת נַעֲקֹר אוֹתָהּ. אוֹלֵי אֶפְלוּ עוֹד הַיּוֹם.”

וְאִזּוֹ נִשְׁמַע צְפִצְפוֹף מִחוּץ לְבֵית. פְּצַפְנַת לוֹתָה אֶת אָבִיהָ לְדַלֵּת. מֵר הוֹלֵק הַנְּהַג בֵּרֶךְ אוֹתָהּ וְהִיא בֵּרְכָה אוֹתוֹ בְּחֻזָּה. הִיא עֲשֵׂתָה בְּדִיוֹק כְּמוֹהוּ, הוֹשִׁיטָה אֶת יָדָהּ אֶל הַמִּצְחָיָה עַל אֶף שְׁפָלָל לֹא חִבְּשָׁה כּוֹבַע מִצְחָיָה. הָאֵב נִכְנַס לְמַכּוֹנֵית, וְזוֹ יֵצֵאָה לְדִרְכָּהּ. הָאֵב נוֹפֵף לְשִׁלּוֹם. פְּצַפְנַת הִשִּׁיבָה נִפְנוּף.

בְּשִׂרְצָתָה לְהִכְנִס חֻזָּה הַבֵּיתָה עָמַד לְפָנֶי הַדַּלֵּת גּוֹטְפְּרִיד קְלֶפְרִינּוֹ. הוּא הָיָה הַבּוֹן שֶׁל הַשׁוֹעֵר. פֶּרַחַח מִסְמָה.

“תִּקְשִׁיבִי,” אָמַר קְלֶפְרִינּוֹ, “אִם תִּתְּנִי לִי עֲשָׂרָה מְרָקִים, אֲנִי לֹא מַגְלָה. אַחֲרַת אֲנִי אֶגִּיד לְאִבָּא שְׁלָךְ.”

“תִּגִּיד מָה?” הִתְמַמָּה פְּצַפְנַת.

גּוֹטְפְּרִיד קְלֶפְרִינּוֹ חָסַם אֶת דִּרְכָּהּ בְּאִיוֹם, “אֵת יוֹדַעַת בְּדִיוֹק. אֵל תַּעֲשִׂי אֶת עֲצֻמָּה כָּל כֶּךָ טַפְּשָׁה, חֲמוּדָה!”

פְּצַפְנַת רָצְתָה לְהִכְנִס הַבֵּיתָה אֲבָל הוּא לֹא נָתַן לָהּ. הִיא נִעְמְדָה לִידּוֹ, שִׁלְבָה יָדַיִם מְאַחוּרֵי גִבָּה וְהִבִּיטָה בְּפִלְיָאָה לְשָׁמַיִם, כְּאִלוֹ מִתְקַרְבֶּת סְפִינַת חָלָל אוֹ חֲפוּשִׁית עַל מַחְלִיקִים אוֹ מִשְׁהוֹ כְּזֶה. הַנַּעַר הִסְתַּכַּל כְּמוֹכּוֹן לְמַעְלָה וְאִזּוֹ חִלְפָה עַל פָּנָיו

כְּמוֹ בְּרָק. גוֹטפְּרִיד קֶלְפֶּרְבִּין נִשְׁאַר כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים, חוֹנָה
בְּפוֹכְבִּים.

ההרהור הראשון והנושא שלו הוא

החובה

בפרק הראשון כבר הופיעו בעצם לא מעט אנשים. נכון? נבדק רגע אם הם נשארו בזכרון: אז יש את האדון המנהל פוגה, רעייתו הנכבדה, פצפנת, העלמה אנדכט הנרגנית, ברטה השמנה, גוטפריד קלפרבין, ופיפקה, פלב התחש הקטן. כלומר את פיפקה צריך להשאיר מחוץ למנין, שהרי פלבי תחש הם לא ממש אנשים. חבל.

ועכשו הייתי רוצה לשאל אתכם. מי מן האנשים האלה מצא חן בעיניכם, ומי לא. אם ירשה לי להביע את דעתי: פצפנת מאד מוצאת חן בעיני, וכך גם ברטה השמנה. לגבי מר פוגה אני עוד לא יכול לקבע עמדה. אבל אמא של פצפנת, אותה אני ממש לא סובל. משהו מפריע לי אצל האשה הזאת. היא בכלל לא דואגת לבעלה, אז למה בכלל התחתנה אתו? היא לא דואגת לבת שלה, אז למה בכלל הביאה אותה לעולם? האשה הזאת מזניחה את חובתה. אני צודק? אף אחד לא מתנגד שהיא תלך לתיאטרון או לקולנוע. מצדי שתלך אפלו לצעדת ששת הימים. אבל קדם כל היא אמא של פצפנת ואשתו של מר פוגה. ואם היא שוכחת את זה, יש לה ענין אתנו.

נכון?